

křiky nebo hrozili klacky nebo holemi, takže i námitky, jimiž jednotlivé zmateční stížnosti napadají v tom směru rozsudek, jsou právně bezpodstatnými.

Čís. 3274.

Odvolací soud není (§ 470 tr. ř.) oprávněn beze změny v řízení průvodním uchýliti se od skutkového zjištění prvního soudu; nesrovnává se se zákonem (zásada ústnosti, přímosti), když odvolací soud bez opakování (doplnění) důkazů dospívá k odchylnému přesvědčení o skutkových okolnostech.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, Zm I 512/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Plzni jako soudu odvolacího ze dne 16. prosince 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem § 431 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení § 470 tr. ř. Rozsudek ten se zrušuje jako zmatečný i s ostatními na něm spočívajícími soudními výroky a krajskému soudu v Plzni jako soudu odvolacímu se ukládá, by o odvolání veřejného obžalobce co do viny znovu rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Plzni ze dne 21. listopadu 1927 srovnán byl podle § 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaný z obžaloby, že dne 9. dubna 1927 jako řidič osobního auta, vyjížděje z úzké uličky od skladiště benzínu fy. N. a spol. po pravé straně D-cké ulice se nalézající do této ulice, počínal si prý takovým způsobem, že tím přivodil a zavínil srážku s osobním autem Adolfem M-em řízeným a D-ckou ulicí od města jedoucím, při čemž došlo ke zranění Barbory M-ové, které po sobě zanechalo viditelné známky, čímž se prý dopustil činu (opomenutí), o němž podle předpisu jízdního řádu, podle svého povolání a podle zkušeností, každému snadno poznatelných okolností seznati mohl, že s ním může býti spojeno nebo zvětšeno nebezpečí pro život, zdraví nebo pro bezpečnost lidského těla, a dopustil se prý přestupku proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák. Proti tomuto rozsudku ohlášeno bylo veřejným obžalobcem při hlavním přelíčení odvolání co do viny. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací uznal rozsudkem ze dne 16. prosince 1927 obžalovaného vinným přestupkem podle § 431 tr. zák., spáchaným jednáním vyličeným doslovně shodně s jednáním, jak bylo vyličeeno ve shora uvedeném výroku osvobozujícího rozsudku okresního soudu. Rozsudek odůvodnil odvolací soud takto: »Poukazuje se na stav věci zjištěný prvním soudcem, obsažený v důvodech napadeného rozsudku. Odvolací soud má na základě výpovědi slyšených svědků Matěje Š-e, Vojtěcha L-y, Josefa K-e a Václava Ž-ho za prokázáno, že obžalovaný v osudnou dobu vyjel prudce a rychle od skladiště fy. N. a spol. do D-cké ulice

a tím zavinil, že Adolf M., jedoucí na autu D-ckou ulicí, by zabránil srážce obou aut, byl nucen stočiti své auto prudce nalevo, čímž najel do příkopu, sám i s manželkou z vozu vyletěli, při čemž Barbora M-ová utrpěla na hlavě tržnou ránu a pohmožděniny na levé části těla, poranění lehká. V jednání obžalovaného jest skutková povaha přestupku podle § 431 tr. zák.»

Rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon v ustanovení § 470 tr. ř. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (rozhodnutí čis. 2028 a 2259 sb. n. s.) není soud odvolací vzhledem k ustanovení § 470 tr. ř. oprávněn, by se beze změny v řízení průvodním uchýlil od skutkového zjištění prvního soudu, a nesrovnává se se zákonem (zásada ústnosti a přímosti), když odvolací soud bez opakování (doplnění) důkazů dospívá k odchylnému přesvědčení o skutkových okolnostech. Rozsudek odvolacího soudu jest v souzeném případě stížen touto vadou, neboť, jak z protokolu o odvolacím přeličení jde na jevo, nebyly v odvolacím řízení provedeny žádné důkazy, nýbrž byla toliko podána zpravodajem zpráva podle § 472 odst. druhý tr. ř. a byly přečteny podle § 472 odst. třetí tr. ř. rozsudek a protokol o hlavním přeličení soudu první stolice. Odvolací rozsudek sice v první větě odůvodnění uvádí, že se poukazuje na stav věci, zjištěný prvním soudcem, obsažený v důvodech napadeného rozsudku, avšak ihned v následující větě činí zjištění nové, naprosto odchylné od zjištění soudu prvního. Kdežto totiž soud první stolice, jak z vývodů odůvodnění lze seznati, proti výpovědím svědků Matěje Š-e, Voítěcha L-y, Josefa K-e a Václava Ž-ého zjistil, že jest nemožno, by auto obviněných, řízené v úzké uličce (rejníčce) vedoucí od skladiště firmy N. a spol. do D-cké ulice, jelo velikou a snad prudkou rychlostí, a má za prokázáno z důvodů blíže uvedených, že obviněný vyjížděl mírnou rychlostí, správně zatáčel a před vyjížděním houkal, vzal odvolací soud za prokázáno na základě výpovědí svědků shora řečených, že obviněný vyjel prudce a rychle od skladiště firmy N. a spol. Soud odvolací svědky ty sám nevyslechl, nad to však neuznal ani za vhodné, by se důvody, které soud první stolice uvedl na podporu svého zjištění, vůbec obíral, tím méně je vyvracel, a neuvažoval ani ostatní, pro správné posouzení věci důležité okolnosti, jež v řízení před soudem první stolice na jevo vyšly. Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmatečnické stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3275.

Zrušení rozsudku podle § 33 tr. ř. pro porušení zásady ne bis in idem.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, Zm I 533/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnické stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 26. prosince 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem krádeže podle